

UNA MANERA DE TREBALLAR

MARTA LUCAS I SERRA

Als estudis d'arquitectura hi ha una assignatura anomenada Projectes Arquitectònics. Es fa a cada curs, i és la més important de la carrera. Explicada ràpidament consisteix que l'alumne, cada quadrimestre, pensi i dibuixi (projecti) un edifici. Amb aquest exercici, l'alumne ha d'integrar els coneixements fragmentaris apresos en les altres assignatures (estructures, construcció, instal·lacions, teoria i història de l'arquitectura...), i és amb aquesta assignatura que t'ensenyen el difícil paper que li toca jugar a la nostra disciplina, a cavall entre la "praxis" (el saber construir) i la cosa artística.

Vaig tenir en Pere com a professor de Projectes de l'últim curs de carrera i recordo que, a l'hora de corregir i orientar els treballs dels alumnes, valorava tant el rigor constructiu i la sensatesa i simplicitat formals dels edificis que havíem ideat com el rerefons poètic o teoritzat que poguessin tenir les nostres propostes.

Després he tingut l'oportunitat d'entrar al món laboral, el dels edificis construïts de debò, treballant al seu despatx. Allà he vist que el mateix rigor i insistència amb què ens feia treballar a l'escola se l'aplica ell, cada dia, assegut a la taula de dibuix. I és que la nostra professió és com la del corredor de fons. Perquè un projecte quedi bé es necessita molt de temps i d'energies ben dosificades. No n'hi ha prou amb ser un bon "sprinter" (aquesta qualitat et podia anar bé per als treballs teòrics d'escola), sinó que s'ha de tenir la resistència del corredor de maratons per fer un projecte

que ho encaixi tot i aconseguir que després, durant el procés constructiu, les decisions preses a peu d'obra serveixin per millorar l'edifici.

Al despatx del Pere he vist aquesta manera de treballar: donant voltes i més voltes a les coses i tornant a repassar els projectes fins a tenir el convenciment que allò està bé; evidentment, això implica redibuixar els projectes diverses vegades, treballar fins tard i, fins i tot, treballar algun cap de setmana per enllestir un concurs que s'entrega l'endemà. És una manera de treballar que pot semblar obsessiva, però l'única per aconseguir bons edificis.

En definitiva, i resumint, és la manera de fer de les persones enamorades de la feina que fan.

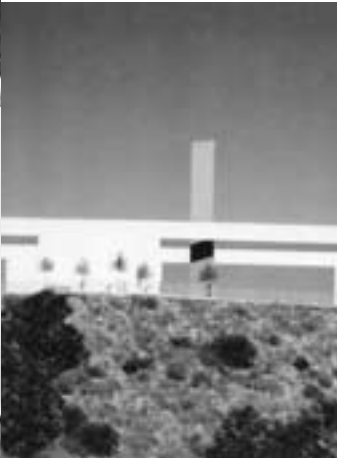
Casa a la Costa Brava, 2003

MARTA LUCAS I SERRA (Sta. Margarida de Montbui, 1975) és arquitecta.

Bar a Igualada, 1990

Restauració a Veciana, 1987

Centre Cívic a Igualada, 1998

Centre d'assistència Primària a Sant Feliu de Llobregat, 1996

Hospital a Tarragona, 2003

Museu de Cal Granotes, 1990

Casa a la Costa Brava, 1992

Edifici d'habitatges a Tarragona, 2003

Hotel a Barcelona, 2002

Direcció General de Trànsit, Màlaga
(conkurs), 2003

Edifici Administratiu Dublín
(conkurs), 2003

PERE PUIG I RODRÍGUEZ (IGUALADA, 1955)

Arquitecte per l'Escola Tècnica Superior d'Arquitectura de Barcelona.

Treballa amb despatx a Igualada des del 1983.

Professor de Projectes arquitectònics de l'ETSAB (1992-2002).

Finalista del Premio Nacional Fundación Antonio Camuñas de Arquitectura. Finalista dels Premis FAD d'Arquitectura els anys 1988, 1989, 1990 i 1994.

Finalista de la Biennal d'Arquitectura Espanyola del 1999.

Ha estat premiat en nou concursos d'arquitectura: el més recent, l'any 2002, un edifici emblemàtic al centre històric de Barcelona.